HVEM KAN BIDRA MED INFORMASJON OM GRØNNSTRUKTURSPØRSMÅL?

Grønn planlegging er først og fremst kommunenes ansvar. Den grønnplanleggingen som er foretatt i Norge opp til i dag, har ulik status i forskjellige kommuner. Noen har laget en kommunedelplan med en vedtatt og juridisk bindende arealdel, mens andre har foretatt registreringer og analyser men ikke fått det inn som en del av den løpende kommuneplanleggingen. Uansett hvordan man angriper arbeidet, vil det være viktig å konsultere andre sektorer og fagekspertise der det måtte finnes. Som en avslutning av denne veilederen, er det lagt vekt på å bidra med tips om instanser og organisasjoner som kan gi faglig råd og støtte, samt tips om relevant lesestoff. Sentrale lover i forbindelse med grønnplanleggen, er også tatt med. Lykke til med arbeidet!

A. Offentlige instanser, læresteder og organisasjoner:

Miljøverndepartementet, særlig avdeling for planlegging og avdeling for naturvern og kulturminne.

Direktoratet for naturforvaltning, særling avdeling for inngrep og plansaker og landøkologisk avdeling.

Statens forurensningstilsyn, i forbindelse med områder som kan være sterkt forurensningsbelastet.

Riksantikvaren, særlig i forbindelse med verneverdige bygg og anlegg og kulturlandskap.

Statens kartverk har oversikt over utarbeidet kartmateriale og luftfoto.

Fylkesmannens miljøvernavdeling har oversikt over alle verneverdige områder i et fylke. De er dessuten både rådgivnings-, kontroll- og klageinstans for kommunene. Fra 1/7-93 er også landbruksfaglig ekspertise organisert under Fylkesmannen. Fylkeskartkontorene har tilgjengelig kartmateriale.

Fylkeskommunen kan ha ulik ekspertise i de forskjellige fylkeskommunene. Alle har imidlertid planekspertise. Spør også etter grønnfaglig (plan)ekspertise.

Kommunene har planleggingsekspertise, men ulike forutsetninger for grønnfaglig ekspertise. De fleste kommuner har imidlertid parketat. Still eksplisitte spørsmål om økologisk kunnskap, da dette ofte er mangelvare.

Alle institutter for geografi og biologi ved universiteter og høgskoler.

Norges landbrukshøgskole, Ås – inst. for landskapsplanlegging, inst. for biologi og naturforvaltning.

Frittstående institutter:

DNMI Det norske meteorologiske institutt, Oslo

JORDFORSK Senter for jordfaglig miljøforskning, Ås

NGU Norges Geologiske Undersøkelser, Oslo

NIBR Norsk institutt for by- og regionforskning, Oslo

NILU Norsk institutt for luftforskning, Kjeller

NIVA Norsk institutt for vannforskning, Oslo (flere lokalavd.)

NINA Norsk institutt for naturforskning, Trondheim, Ås og Oslo

NIJOS Norsk institutt for jord- og skogkartlegging, Ås

Norges naturvernforbund, sentraladministrasjonen i Oslo, samt fylkes- og lokallagene

NATURBASEN

Dette er en sammenslåing av de tidligere EDNA, FRIDA, VILTREG og VILTOBS, og inneholder mye informasjon om naturgrunnlaget, til bruk i plansaker og tiltak for vilt. Det er Fylkesmennenes miljøvernavdelinger som har NATURBASEN. Følgende informasjon kan hentes ut av basen:

- om områdets egenverdi, verneverdi, bruksverdi
- om godkjente reguleringsplaner eksisterer
- om naturtyper
- om planstatus
- om eierforhold
- om driftsområde og driftstilsyn
- om areal og kartfesting
- om strandlinje, lengde og 100m-sone langs sjø og elv
- om områder sikret for friluftsliv
- om viltinformasjon
- om typer av adkomst
- om kulturlandskapsregistreringer (tilknyttet i løpet av 1994)

Anbefalt lesestoff

Bevanger K. 1992: "Vilt i bymiljø". NINA Utredning 031: 1-42. Trondheim, 42s.

Byggekunst 1993: "Plan i tide". Nr 7 1993.

Byggforskningsrådet 1993: "Planera for en barkraftig utveckling. 21 nordiska forskare ger sin syn". Stockholm. 224s. ISBN 91.540-5585-7

Børve, A. B. 1992: "Klima og luftmiljø i areal- og bebyggelsesplanlegging". Miljøverndepartementet. T-926. 47s.

Direktoratet for naturforvaltning 1992: "Kort informasjon om NATURBASEN".

Direktoratet for naturforvaltning 1992: "Manual for NATURBASEN".

Miljøverndepartementet 1991: "Gode utearealer i tettbygde strøk". Veileder t-812. 47s.

Miljøverndepartementet 1991: "Fra plan til grønn virkelighet – med reguleringsplanen som verktøy". Veileder T-813. 56s.

Miljøverndepartementet 1993: "Rikspolitiske retningslinjer for samordnet areal- og transportplanlegging". Rundskriv T-5/93.

Miljøverndepartementet 1992: "Barn- og planlegging". Rikspolitiske retningslinjer for å styrke barns og unges interesser i planleggingen. Rundskriv T-2/92.

Miljøverndepartementet 1992–93: Stortingsmelding nr 31 "Den regionale planleggingen og arealpolitikken,

Miljøverndepartementet 1993: "Tenke globalt – Handle lokalt". Nasjonalt prioriterte satsingsområder for det kommunale miljøvernarbeidet". Rundskriv T-937.

Miljøverndepartementet 1991: "Deltakelse og innflytelse – Om medvirkning i kommunal planlegging". T-862. 28s.

Miljøverndepartementet 1993: "Stedsanalyse – innhold og gjennomføring". T-986.

Miljøverndepartementet 1993: "Stedsanalyse – eksempel Brummunddal". T-987.

Miljøverndepartementet 1993: "Stedsanalyse – eksempel Sykkylven". T-988.

Miljøverndepartementet 1993: "Stedsanalyse – eksempel Halden". T-989.

Miljøverndepartementet 1993: "Stedsanalyse – eksempel Hokksund". T-990.

NIBR 1993: "Natur- og miljøvennlig tettstedsutvikling. Oppsummering fra NAMIT-prosjektet". Oslo. 32s.

Nyhuus S. 1991· "Økologiske prinsipper i Oslos byggesone". Oslo byplankontor. 49s.

Oterholm, Nordlie og Stabell 1980: "Landskapsanalysen for Trondheim". Del 1, 1980 – Landskap og byutvikling.

Statens forurensningstilsyn 1992: "Økologisk renseteknologi. Oversikt over ulike naturbaserte behandlingsmetoder for kommunalt avløpsvann". Rapport TA-891/1992. 92: 35.

Statens kartverk 1991: "Miljøinformasjon ved sentrale miljøinstitusjoner i Norge". Misampublikasjon 1991-1.